

próza

Böszörményi Zoltán

REGÁL

regényrészlet

Úgy teszek, mintha észre sem venném a két előre álló szuvas fogát.

Arcomhoz hajol. Érzem áporodott, fokhagymaszagú leheletét.

Szúrós tekintetét a szemembe fúrja, mint aki ki akarja égetni világát.

Nem mozdulok. Túróm, hogy szavaival korbácsoljon, a szívémben röptse gyűlöletének nyilait. Megbénítsa akaratomat, elszívja maradék bátorságomat, a félelem lavináját zúdítsa rám.

Igen, most már biztos vagyok benne, hogy ezt akarja.

Erőt gyűjtök.

Az előbb inamba szállt bátorságomat visszaserzem. Lesz, ami lesz: szembeszegülök. Megmutatom, ki vagyok. Nem, nem az akarataival készülök megvívni, hanem a szelidségét, azt a csipetnyi, villanásnyi szeretetet keresem, az oda vezető utat.

– Még hogy a nevedet kérded! – kiáltja. – Mit kezdesz a nevemmel, te szerencsétlen?

Szeme sarkában árnyékka-tonák.

– Itt csak nekem van jogom kérdezni és utasítani!

Fokhagymaszagú lehelete beborítja az arcom. De már nem érzem a szúrós illatát. Semmit sem érzek. Azaz mégis valamit, azt, hogy elönt a szégyen.

„Ő az életével játszik. Na és én? Én mivel játszom?”

Rám rontanak a gondolatok. Mint dühödöt, kiéhezett oroszlánok. Mintha ellenségük lennének.

„Az vagyok. Ha megkérdeztem az őreget, hogy hívják, akkor az ő ellensége is vagyok.”

Szégyellem magam. Pedig most nincs idő a szégyenkezésre. Indulnunk kell! Neki a határnak.

„Miféle határnak? Van-e határ? Vagy csak a képzeletem játéka az egész? Ott van a határnak nevezett valami, ott elől, a fekete éj selymébe öltözve. A határ az, amit át kell lépni. Meg kell járnom, átjutnom rajta. Valami különleges határ, világokat választ

el. Az értelem nélküli hatalom irányította világot az értelmes hatalom kormányozta világtól. Az előzőben az emberek csak ábrándoznak, vágyakoznak a szabadságra, az utóbbiban naponta gyakorolják.”

Ámokfutó vagyok, mégsem érzékelem, hogy az lennék, mert egyetlen dologra koncentrálok, arra, hogy megszökjek, elfussak, meneküljek.

„Magam elől akarok menekülni?”

Az öreg lassan visszahúzza orrom elől az arcát. Újra tisztos távolság van közöttünk. Rá sem nézek.

Nem merek ránézni. Őt is a puha éj takarja, bújtatja száját, a két előre álló szuvas fogát.

– Akkor mehetünk! – szól kortán, mintha csak vezényszavakból állna a világ.

„Abból is áll!”

Az előszobából először ő lép az utcára. Megvárja, míg kifordulok az ajtón. Erélyes mozdulattal csukja be mögöttem a ház kiskapuját. A feltűnően apró kulcsot zsebre teszi, majd visszanyúl érte, markolássza, kotorászik, végül esetlenül, mint aki nagyot csalódott, kihúzza a kezét.

A sarkon egy rozoga gépkocsi

kipufogócsövének füstje száll.

Esik az eső.

Szelíden. Ráérouszen.

– No, lesz itt majd haddel-hadd! – jegyzi meg hátra sem fordulva, s maga ül a sofőr mellé.

Becsapom a kocsiját. Az öreg bólint. Csak úgy maga elé, mintha utólagosan is jóváhagyná az ajtócsapódást.

De kiderül, nem nekem, hanem a mellette ülőnek szánta a biccentést, mert a férfi hirtelen sebességre kapcsol.

Utazunk.

Még nem tudom, pontosan hová.

A többiek, akikkel együtt zötyögök a macskaköves úton, biztosan tudják.

A határ előtti faluig. S onnan vissza.

De már nélkülem!

Nekik van miért és hova viszatérniük, de nekem?...

Most nem fontos megválaszolnom a vissza- vagy vissza nem térés első látásra nem bonyolult, de mindenképpen magyarázko-dásra szoruló kérdését, ha valaki merő kíváncsiságból hirtelen feltenné.

De nem teszi.

Nézem az utat. Az esőcseppek tompán, ólmosan koppan-

nak a szélvédőn. Megnehezítik a kilátást.

Amely számomra egyre reménytelenebb.

„Már nagyon esik. Zuhog. Á, dehog, ömlik” – gondolom. „Mintha dézsából öntenék. Igazi felhőszakadás.”

Fehér nyilak cikáznak. Fények-jükkel felszántják a fekete égboltot. Kiolvashatatlan jelekkel írják teli az éjszakát.

Nem érdekel, mit írnak. Csak ülök a kocsiját hátsó ülésén és hallgatom a viharos éj motorzajjal keveredő zenebonáját.

Semmi sem jut eszembe. Nem is gondolok semmire. Kedvem sincs valamire gondolni.

Az öreg cigarettát vesz elő. A műszerfal gyenge fényénél látom kezében a gyufásdobozt, aztán a sercegést is hallom. Bántó, kellemetlen, szemet maró füst tölti meg a kocsiját utasterét.

Köhöghetnékem támad, de visszafogom, a torkomra forrasztom az ingert. Úgy vélem, jobb, ha meg sem moccanak.

Az utat egykedvűen pásztázza az autó rosszul beállított fényszórója.

Kihalt lélekkel, kihalt világban haladunk.

Előre.

vers

Király László

Cédula

1965 április 30-án éjjel a következő egyének tartózkodtak a Carpati utca 3 szám alatti padlásszobában úgymint Farkas Árpád elvtárs egyetemi halgato (magyarszak) Király László elvtárs egyetemi halgato (oroszmagyarok) Vári Attila egyetemi halgato de lehet Vári nem volt ott éppen akkor de ott lehetett volna mert mindig ott szokot lenni Czegő Zoltán koncentráns katona aki Zilajrol (Zalau) jött két napos kimenővel rendelkezve civilben és Molnos Lajos elvt. (magyarszak) Amikor Molnos elvtárs és Czegő elvtárs megérkezett a fent említett padlás szobába aminek az ajtaja soha sem szokot zárva lenni Farkas elvtárs és Király elvt. már aludt mert a kocsmák rég bezártak mert holnap Május 1-je volt de Czegő és Molnos elvtárs még vásárolt a Melodi bárba 1 (azaz egy) liter curacao likőrt amit a pincér tanusithat amit magukkal vittek K. és F. lakásába s ott megitták szivarozva és hangoskodva ahogy máskor is szoktak ebben a helyiségben és Mol. elvt. az ő részét fél óra múlva ki is hányta A jelen lévők különböző témákról beszélgettek amit az utcáról nem lehet hallani hadonászva verseket ordítottak amiket ők irtak hajnalig ami az utcára is kihallatszott elég messze

Hajnalban mind kiálltak a fa erkélyre amelyik könnyen letörhetett volna és azt kiabálták hogy ebben az országban ők kiáltják először Éljen Május Elseje mert a felvonulok ilyenkor még mind alusznak s kiabálás után el kezdtek énekelni az internacionálét azt hogy föl föl ti rabjai a földnek amit amikor meghallott a házigazda aki hegedüs a magyar operába felment az említett elvtársakhoz és nehezen lecsendesítette őket mert mindegyiket elviszik rögtön ha ez kiderül ezt mind a négy vagy öt elvtárs megértette hogy jó a figyelmeztetés és elaludtak de még össze beszéltek hogy felvonulni nem mennek pedig szép idő van.

Cluj 03.05.1966

Servesc Patria

(ezen a találkozón nők nem voltak)

Iancu Laura

Jelenet a zsindeletetők alatt

Magyarfalu, 1989. 12. 22.

(Ajtó mögött bújók.)

Elsírta magát?
A bosszún járt az esze...
Nem lett volna szégyenére...
Ha felveszi a bűnbánatot, mondod annak is,
akinek nincsen Istene.
Istennek hitte magát!

Magának bocsásson meg?

Könnyebb, mint mástól várni...

A föld színén nem hagynak senkit,

így vagy úgy, az élet befejeződik.

A nyüvek utolsó vacsorájaként...

(Ágy alatt bujkálók.)

Száradjon ki a nyelvem, ha értem gondolataikat!

Arról mondódik a szó, hogy meghalt az Isten!

KARÁCSONYKOR?

(Ajtó mögött bújók.)

Nincs, amiből eltemessék?

Szegénynek halt meg.

Szükségre jutott az isten...

Jó helyen járt és jókor a halál...

Ha Dénes ne volna katona!

(Ágy alatt bujkálók.)

Dénes bátyó? Mi a beszéd róla?

Nem értem... egyenesen mondják, de nem jól.

MERT EZ MÁR SÍRÁS, NEM BESZÉD!

(Ajtó mögött bújók.)

Ne sírj, asszony! A széke üresen marad.

Annál az asztalnál engem se látsz majd ülni,

ahonnan egy fiam is hiányzik.

Nem tudnám akkor én sem életemnek

melyik az eleje s melyik a vége...

Nem kell az élet,

amibe a halál elől-hátul beleharapott.

(Ágy alatt bujkálók.)

Nem tudtam eddig mi a fájdalom.

Ez még a múlt heti szakáll,

s tán ott is marad az arcomon...

IDESZÖGELTEK CSECSEMŐALAKBAN.

(Egy temetőjárásnyi idő után.)

Ennek az éjszakának nincsen hangja. Te is hallod?

Mintha üres lenne...

Nem lehet idegen az Érkező. A kutya nem ugat.